

Η ΚΟΠΕΛΛΑ ΜΕ ΤΟ ΠΡΟΒΑΤΟ

(Σκίτσο του κ. Γ. Γαργάρη)

ΞΕΝΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΚ - ΤΟΥΑΙΝ

Ο ΚΑΚΟΡΙΖΙΚΟΣ ΜΝΗΣΤΗΡ ΤΗΣ ΑΥΡΗΛΙΑΣ

Τά ακόλουθα γεγονότα είνε σχετικά μ' ένα γράμμα πού μου έγραφε μιά κόρη, ή όποία κάθεται στην όμορφη πόλι του 'Αγίου 'Ιωσήφ. 'Η κόρη αυτή μου είνε έντελως άγνωστή και ύπογράφεται άπλως «Αύρηλία-Μαρία». Το όνομα αυτό ίσως να είνε και ψευδώνυμο, άλλ' αυτό δέν έχει και τόση σημασία. 'Εκείνο πού έχει προκαλέσει τό μεγάλο μου ένδιαφέρον, είνε ή ζωή της νέας αυτής.

'Η καρδιά της δυστυχισμένης κόρης έχει ραγίσει από τά λεπάλληλα δυστυχήματα πού την έχουν φέρη. Είνε δέ τόσο ζαλισμένη από τίς αντίφατικές συμβουλές πού της έδωσαν κακοκέφαλοι φίλοι της και ύπουλοι έγχθροι της, ώστε δέν ξέρει πια τί ν' άποφασίσει για νά ξεφύγη από τό δίχτυ των δυσκολιών, στο όποιο έχει μπλεχτή. Στην άπόννηστο της λοιπόν καταφεύγει σέ μένα και μέ ίκετεύει να την συμβουλέψω και να την καθοδηγήσω. Μου γράφει μέ μιά ελκρινεία τόσο συγκινητική, ώστε θα μπορούσε να μαλάξη και την καρδιά..ένός αγάλματος!

'Ακούστε, φίλοι μου, τη θλιβερή της ιστορία:

Ήταν δεκάξη χρόνων, —σας λέω δτι ακριβώς μου έγραψα— όταν άντάμωσε κι' άνάπνεσε ή' δλη τη λαύρα της φλογερής ψυχής της, ένα νέο από τη Νέα 'Υερσέη, όνομαζόμενο Ουίλλιαμ Καρούθερ και μεγαλειότατο της κατά ξε γούνια. 'Η άγάπη των δυό νέων ήταν άμοιβαία και άρασθωνιάστικαν τέλος, μέ την συγκάθεσι των γονέων των. Για κάμποσον καιρό, ή εύτυχία τους φαίνονταν έξασφαλισμένη... Μά, μιά μέρα, ή τύχη άλλασε έξασφικτά. 'Ο νεαρός Καρούθερ προσεβλήθη από έλλογα πολύ θρασύιας ισορής κι' όταν σηκώθηκε από τό κρεβάτι ή' όμιωραία του είνε έξασπασιστή για πάντα! Το πρόσωπό του δηλαδή ήταν πια τρύπιό σαν κόσκινο!

'Η Αύρηλία τότε σκέτικε να διαλύση τον άρασθώνα της μαζί του, μά νουήσασα ένίκησε τήν άποστολισμού της ό σάντος για τό νέο και ή καλύτερη κη'πλάς περιωρίστηκε μόνον να άνασάλη τό νάμο της γι' άνόθετα.

Τήν πασαινή τέλος της ήμέρας πού έποόκειτο να γίνει ή γάμος, ένώ ό Καρούθερ πεποστούσε μέ τό κεφάλι σηκωμένο πρός τήν ύψοα, άθωαζόντας ένα μενάλο υπαλλάνι. Έπρεσε μέρα σ' ένα ξεροπαθάκι κι' έπασσε τό πόδι του, τό άπότο οι νιατροί άνοικάντικαν, να του τό κόψουν, πάνω από τό νάισα!

'Η Αύρηλία θέλησε και πάλιν να διαλύση τόν άρασθώνα της, μά και πάλιν ό έρωτας θνήκε θοαιθιωτής και ό νάμος άνεβλήθη άπλως για λίγαν καιρό, για να σπείρηται στο μεταξύ ό δυστυχημένος νέος από «ά τρομερά άτυχημά του».

Μά ή κακοτυχία του Καρούθερ δέν σταμάτησε άρ' έδω, μιά κωνούρια σιωπής τήν βόηκε σέ λίγαν καιρό. 'Ενας δηλα-

δή τό δεξι του νέου την ήμέρα του έορτασμού της άνεξασπασίας της 'Αμεοικής, από την έξασική έκουξη ένός καινοούδ!... Καί σαν να μην έφτανε αυτό, ύστερα από τρεις ήμνες μιά ιμναή του έκουσε και τό άπιστερό του νέου, σέ μιά επίσκεψή του σέ κάποιο έργοστάσιο!...

'Η καρδιά της δυστυχισμένης Αύρηλιας ραγίστηκε πια, έγινε κυριολεκτικώς συτριμμάτα άπ' τίς νέες αυτές τρομακτικές συμφορές. Αισθανόταν, ή άτυχη, μιά βαθύτατη θλίψη, θλέποντας τόν άγαπημένο της να την έγκαταλείπει έτσι, κομμάτι πρός κομμάτι, και σκεφτόταν άπελπισμένη, ότι μέ τό σύστημα αυτό της...έλα τ τ ω σ ε ς του μνηστήρας της, δέν θα της έμεινε πια τίποτε από αυτόν! Είχε καταστήσει πια σαν ένας έμπορος, ό όποιος έπιμένει στην έπιχειρήσή του, ένώ γάνει καθμερινώς περισσότερα και μετασούσε πού δέν πήρε τον Καρούθερ άμέσως, πριν ύποστή τούς τόσον οίκτρούς άκρατηριασμούς του. 'Αλλά ή έρωτευμένη καρδιά της και πάλιν υπέρψυσε και άποφάσισε ν' άδείαση τό ποτήρι των πικριών ώς τόν πάτο. 'Ανέβαλε λοιπόν και πάλι τόν γάμο της και περιέμενε να συνέρθη ό μνηστήρ της άπ' τίς τραγικές δοκιμασίες του.

Μά και πάλιν, όταν πλησίαζε ή ήμέρα του γάμου, ό Καρούθερ άρρώσθηκε από άνεμοβλογία κι' έχασε τό ένα του μάτι! Οι φίλοι κι' οι συγγενείς της νέας κοπέλλας επενέβησαν τότε και την συμβούλεσαν να διαλύση τόν άρασθώνα της. Μά ή Αύρηλία, άφού έδίασσε λίγο, άπάντησε μέ γενναιοφροσύνη, ότι δέν μπορούσε ν' άπαρηθή τόν μνηστήρα της, γιατί δέν εύρισκε σ' αυτόν άπόλυτον έξασφαλισμό!

'Ανέβαλε λοιπόν και πάλι την ήμέρα του γάμου, άλλ' ένταμιασά, ό άτυχος άρασθωνιάστικός της έχασε και τό άλλο του πόδι! 'Η καινούρια αυτή τραγική σιωπής έκλόνησε τήν άφοσίωση της νέας στον άρασθωνιάστικό της. 'Η σσιπάθειά της γι' αυτόν άνοισε πια να έλαττώνεται. Το αισθανόταν καλά αυτό ή Αύρηλία και τό λογάσασε σοθαοότατα, ώστόσο διως δέν μπόρεσε ν' άντιταστή στο έπιθλητικό αίσθημα του οίκτου πού πλημμύριζε την καρδιά της και άουήθηκε και πάλιν να συνησωθή μέ τίς σουσάσεις και τίς πιέσεις των νονέων της κι' έβλασε έναν τό λόγο της στον άξιο θρήνων και δσομιών άρασθωνιάστικό της, ότι θα του είνε πιστή μέχρι τελείου τεμαχισμού του!...

'Επιτέλους, μιά θσοιδάδα περι'που πού της ήένας πού ώρίστηκε να γίνουν οι γάμοι της Αύρηλιας μέ τόν Ουίλλιαμ, ευνέθη ένα καινούργιο δυστύχημα στον κακορίζικο μνηστήρα της, τό έξης:

'Ο Καρούθερ έπρεχε πάνω σ' ένα άμάξι μέ την καρδιά πλημμυρισμένη από γάρο, να πάη στον σπίτι της άρασθωνιάστικας του, όταν τόν έπασαν άξασφα στο δόμο μεοικοί φανατικοί 'Ινδοί και του γδάρανε τό κεφάλι! 'Ο δύστυχος νέος καταστάθηκε πικρά την είσωνική τύχη του, πού τόν κρατούσε άκόμα ζωντανό. Τί την ήβλεπε τότεί τέτοια ζωή! ***

Αυτά συνέβησαν στο δύστυχο Καρούθερ.

Και τόσα... Τώρα ή μισή του, ή γενναίοψυχη Αύρηλία, δέν έσει πια τί πρόπει να ά κ ά ν η ! Καθός μου νάσαι, άνάσαι άνάμη, μ' δλη τη δύναμη της καρδιάς

της, τὸν ἀρραβωνιαστικό της, — ή, τουλάχιστον, ὅτι μένει ἀκόμη ἀπ' αὐτὸν — ἀλλὰ ἡ οἰκογένειά της ἐναντιώνεται ὅσο μπορεῖ στὸ γάμο. Ὁ Καραῶθερ δὲν ἔχει περιουσία καὶ εἶνε ἀνίκανος πλέον γιὰ κάθε ἐργασία. Μὰ καὶ ἡ Αὐρηλία ἐπίσης, δὲν ἔχει ἀρκετοὺς πόρους γιὰ μιὰ ἀνετή ζωὴ. Καὶ γιὰ δὲλ' αὐτὰ, ἡ κατοικηθὴ κόρη, ποῦ θίσκεται σὲ μιὰ τόσο φοβερὴ στενωχώρα, μὲ ρωτᾷ: «Τί πρέπει νὰ κἀνω;»

Τὸ ζήτημα εἶνε, ἀναμφίβολως, πολὺ λεπτό. Ἀπὸ τῆ λύσει τοῦ προκείμετου νὰ κριθῆ ἡ τύχη μιᾶς γυναίκας σ' ὀλόκληρη τῆ ζωὴ της, καθὼς καὶ ἡ τύχη... τὸν δύο τριτάν περίπου ἑνὸς ἀνδρός. Μοῦ φαίνεται, κατόπιν ὄλων αὐτῶν, ὅτι θὰ ἀνελάμβανε κανεὶς ἐξαιρετικῶς θαρεῖα εὐθὺν ἀν τολμοῦσε ν' ἀπαντήρη στὴ νέα χωρίς νὰ σκεφθῆ σοφάρᾳ, χωρίς νὰ βασίση τὴν ἀπάντησί τοῦ σὲ μιὰ ἀπλή ὑπόθεσι, τὸ ἐξῆς ἐρώτημα δηλαδή: «Πόσο θὰ ἐστί οἰχίριζε ἡ ἀνοικτοδομήσις ἑνὸς τελείου Καραῶθερ;»

Λοιπὸν, ἀν ἡ Αὐρηλία διαθέτῃ ἀρκετὰ χρήματα, ἄς ἀγοράσῃ γιὰ τὸν ἀκρωτηριασμένον ἀγαπημένον της κινήμας καὶ χέρια ξύλινα, ἕνα γυάλινον μᾶτι καὶ μιὰ περρούικα, γιὰ νὰ τὸν κἀν ὅπως πρέπει, γιὰ νὰ τὸν κἀν παρουσιασμοῦ. Ἀς τοῦ δώσῃ ἔπειτα ἐνεληντὰ ἡμερῶν προθεσμία καὶ ἀν κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ δὲν σπάσῃ τὸ σέρβου, ἄς διακινδυνέψῃ νὰ τὸν παντρευθῆ. Ἐγὼ πιστεύω, ὅτι δὲν θὰ ἐκτεθῆ σὲ μεγάλο κίνδυνον, ἀν τὸ κἀν αὐτὸ.

«Ἄν ὁ ἀρραβωνιαστικός σου, ἀγαπητὴ Αὐρηλία, κυριεψθῆ ἑαυτὰ, κατὰ τῆς 90 ἡμέρες τῆς προθεσμίας, ἀπ' τὸν ἀλλόκοτον πειρασμό, νὰ σπάσῃ κάτι, τὸ πρῶτον δυστύχημα ποῦ θὰ τοῦ συμβῆ πλέον, θάνατον ἀσφαλῶς ὁ θάνατος. Καὶ τότε θὰ ψαυγᾶσαι, κόρη μου, μιὰ γιὰ πάντα. Ἄν πάλι τὸν παντρευθῆς, καὶ τὸν κἀν κόμη κανένα κάρρου, τὰ ξύλινα πόδια του καὶ τὰ ἄλλα πρόθητα μέρη του θάρθουν στὰ χέρια σου ὡς κληρονομιά κι' εἶται δὲν θὰ χάσῃς τίποτε, ἐκτός ἀπὸ τὸ τελευταῖον ζωντανὸ κομμάτι ἑνὸς ἐντιμίου, ἀλλὰ κακότυγον αὐζύγου, ὁ ὁποῖος προστάθῃσῃ νὰ κἀν στὴ ζωὴ του ὅ, τι μποροῦσε, ἀλλ' ὁ ὁποῖος εἶχε ἀμειλίχην ἐχθρὸν τῆ Μοίρας του.

Πᾶρε αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν, κόρη μου. Τὴν σκέφθηκα καλὰ καὶ ἀπειθῶν, ὅτι εἶνε ἡ μόνη λογικὴ ἀπόφασιν. Ὁ Καραῶθερ, ἔβθαια, θάκανε καλὰ, μὴλις ἄνοιον, νὰσπαζε μιὰ καὶ καλὴ τὸ κεφάλι του... Ἀλλὰ, μιὰ καὶ διάλεξε ἄλλη μέθοδο — παίρνοντας τὴν ἀπόφασιν νὰ παρατείνῃ τῆ ζωὴ του ὅσο μποροῦσε περισσότερο, — δὲν πιστεύω ὅτι μποροῦσε νὰ τὸν κατηγοροῦσιν ὅσοι νι' αὐτὸ Ναι καὶ, Αὐρηλία, κόρη μου, παντρευθῶν τὸν Καραῶθερ. Ἀπὸ ἕναν αὐζόνου μὲ γένεια καὶ πόδια εἶνε πορτινιέρος ὁ δικός σου. Οὐτὲ μιὰ ἔπειτα εἶνε νὰ ν' ἐπιβλέπῃ, οὐτὲ γένεια καὶ πόδια νὰ σὲ γτυπήσῃ, οὐτὲ μαλλιά τέλος, γιὰ νὰ... μαλλιοτραβιέσῃ! Κάτι ἤξεραν — Διάβολοι — Ἰνδοὶ ποῦ τὸν ἔδωσαν τὸ κεφάλι!...

MARK TOYAIN

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΟΥΣΟΥΡΓΩΝ

ΜΙΑΣ ΠΕΝΤΑΡΑΣ ΤΥΡΙ...

Ὁ μεγάλος μουσουργὸς Χάδυν μῆκε μιὰ μέρα σ' ἕνα παντοπωλεῖο καὶ ζήτησε νὰ τοῦ δώσουν μιὰς πεντάρᾳ τυρί.

— Δυστυχῶς, κύριε, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ δώσω τυρί μὲ μιὰς πεντάρᾳ, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ μπακάλης.

Ὁ Χάδυν ἦταν πεινασμένος καὶ δὲν εἶνε παρά μόνον μιὰς πεντάρᾳ. Σκέφτηκε λοιπὸν μιὰ στιγμὴ κι' εἶπε:

— Δώστε μου τότε μιὰς δεκάρας.

Ὁ μπακάλης ἔκοψε ἀμέσως ἕνα κομμάτι τυρί καὶ τὸ ἔδωσε στὸν φτωγὸ πελάτη του. Ὁ Χάδυν ἔβρισε πῆρε ἀμέσως τὸ μαγαζοῦ, ἔκοψε σὲ δύο ἕνα κομμάτι τὸ τυρί τῆς δεκάρας κι' ἔβου κατεβρόγθισεν τὸ ἕνα μαζί μὲ τὸ ψωμί ποῦ εἶχε στὴν τσέπη του, διπλώσεν τὸ ἄλλο καὶ δίνοντάς το στὸ μπακάλη μαζί μὲ τὴν μοναδικὴν του πεντάρᾳ τοῦ εἶπε:

— Μ' αὐτὴ — μὲθοδο θὰ μορῆτε ἀπ' ἐδῶ καὶ μπρὸς νὰ ποῦλάτε τυρί μιὰς πεντάρᾳ! Καὶ ἔφυγε.

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Τρία μονάχα θήματα ἀπέχει ὁ παράδεισος ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον. Τὸ πρῶτον εἶνε ὁ ἀγνός στοχασμός, τὸ δεύτερον ὁ καλὸς λόγος καὶ τὸ τρίτον ἡ ἀγαθὴ πράξις

Περσικὴ

Μεγαλειότερη ντροπὴ εἶνε τὸ νὰ δυσπιστῆς στοὺς φίλους σου, παρὰ τὸ νὰ γελασθῆς ἀπ' αὐτούς.

Ἀρχαία Ἑλληνικὴ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιὰ ἐνδοξη ναυμαχία τοῦ Μισοῦλη. Ἡ ἀπορίης τοῦ Ἄγγλου ναυάρχου. Τὸ μυστηριώδες καὶ ἀνεξήγητον «καρχαλιεῖον». Ἐνας περίεργος Σφρακιῶν. Τὰ ἄρτια ἀνεκδοτὰ του. Ποῦ ἐρίσκει τὰ κέντρον τῆς γῆς. Ὅπου ἔ. Μ. Ναπολέων ἀποδεικνύεται... μπεδνικὸ! Ἀσκῶφου καὶ Μπικουβάρης, κτλ.

«Ὅταν ὁ ναύαρχος Μισοῦλης κατετρόπισε τὴν Τουρκικὴ ἀμάδα, ἐκλήθη σὲ τιμητικὸ δεῖπνον ἀπὸ Ἄγγλο συνάδελφόν του, ποῦ εἶχε τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνὴ νὰ βρισκεται στὰ Ἑλληνικά νερά καὶ εἶχε παρακολοθεῖσιν τὴ ναυμαχία. Κατὰ τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ὁ Ἄγγλος ναύαρχος ρώτησε τὸν Μισοῦλη :

— Δὲν μοῦ λές, καπετάνιε, γιὰτί ἔκαμες τὴν πλευρικὴ ἐκεῖνὴ νίκησιν ;

— Γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸν ἐχθρὸν ἀπὸ τὰ πλάγια, ἀπάντησε ὁ Μισοῦλης.

— Ὡλ - ράιτ ! Ἀλλὰ γιὰτί ἔπειτα ἐχώρισες τὰ καρᾶβια σου σὲ δύο πτέρυγες καὶ μῆκες μὲ τὸ δικὸ σου καρᾶβι στὴ μέση τοῦ ἐχθροῦ ;

— Γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ ὁ ἐχθρὸς κατὰ τῆς ναυαρχίδος μου — ἄς τὴν ποῦμε εναναρχίδα, πρόθεσις γελοῦτας ὁ Μισοῦλης — καὶ νὰ τὸν ριχθῶν τὰ καρᾶβια μου ἀπὸ τῆς δύο μεριᾶς καὶ νὰ τὸν ταπεινώσῃ, ὡς καὶ ἔγινε...

— Ὡλ - ράιτ ! ἐπιπέλαθε καὶ πάλιν ὁ Ἄγγλος. Ἀλλὰ τότε γιὰτί πληρώσας τὴν Τουρκικὴ φρεγάτα καὶ ριχτῆρες μὲ τοὺς ἀνδρες σου στὸ κατόστρωμά της καὶ πετοκόψατε τοὺς Τούρκους ;

Γιὰτί ἐκεῖνὸν τὸ ἐπικίνδυνον αὐτὸ γινουρούσι ;

— Ἐδῶ, ναύαρχε μου, ἀπάντησε ὁ Μισοῦλης, δὲν ἔχει οὔτε Ὡλ - ράιτ, οὔτε πῶς, οὔτε γιὰτί. Πρέπει νάχῃς ενακαλιεῖσθαι γιὰ νὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ !...

Ὁ Ἄγγλος ἀνεξήγητος ἐπὶ πολὺ, σὲ ὄλους τοὺς ναυτικῶς κώδικας καὶ τὰ λεξικά, τί εἶνε αὐτὸ τὸ ενακαλιεῖσθαι. Μὰ δὲν μπόρεσε... τὸ βροῦ ποῦθεν.

Στὸ χωριὸν Ἀσκῶφου τῶν Σφρακιῶν, ζῆ ἕνας παλαιὸς καὶ γενναῖος καπετάνιος, ὁ Παῦλης Μπικουβάρης, ὁ ὁποῖος ἔχει τόσο μεγάλῃν ἰδέαν γιὰ τὰ Σφρακιά, ὥστε τὰ θεωρεῖ ὡς τὸ κέντρον τῆς γῆς !

Σχετικῶς μὲ τὴν μονομανίαν του αὐτῆ, δημοῖνται πολλὰ ἀνεκδοτὰ του, οἱ πατριώτες του ὁ Σφρακιῶν, οἱ ὁποῖοι ἄνωγ τὸν τιμῶν τὸν ἰσολόγητον ποῦ. Στὰ 1921, ὅταν γινόντουσαν ἡ μεγάλες μεταβίβεις τῶν διδασκάλων ἀπὸ τὸν μακαριτὸν γενεὸν ρωμαιοῦ τὸ ἰσχυροῦ τῆς Παίδειας καὶ ἄλλοτε γυναικῶν τῆς Σωτ. Σακελλαροῦ, ἕνας διδάσκαλος ἀπὸ τὸν Βόλο μετετέθη στὸ Ἀσκῶφου τῶν Σφρακιῶν !...

Ἐνα ἀπόγευμα, ἕνθ ὄλοι οἱ πρόδρομοι τοῦ χωριοῦ καθέοντουσαν σ' ἕνα καφενεῦμα κι' ὁ διδάσκαλος τοῦ χωριοῦ διηγετο τὴν ἱστορίαν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, πετάχτηκε Σφρακιῶν ὁ Παῦλης ὁ Μπικουβάρης καὶ φώναξε :

— Ἐ, μορῆ, κ' ἀπὸ ποῦ ἦταν αὐτὸς ὁ Ναπολεὸν ; Μὰς κ' ἦταν ἀπ' τὸν Καλλικράτη; (Ὁ Καλλικράτης εἶνε ἐπίσης χωριὸν τῶν Σφρακιῶν).

— Ὁχι, τοῦ ἀπάντησαν.

— Ἐ, τότε θάταν ἀπὸ πῶς ἀπὸ τὸ φαράγγι, ἀπ' τὴν Ἅγια Ρωσίαν.

— Ὁχι, κῆν Παῦλη, δὲν ἦταν ἀποδοθ, ἦταν Γάλλος, τοῦ ἔταν.

Τότε ὁ Παῦλης ἐθίμωσε, σπρωκτικῶς ἀπάνω καὶ φώναξε :

— Διάολο, πρᾶμια (τίποτε) δὲν ἦταν ὁ Ναπολεὸν σας !... Ὅλα εἶνε φῶματα (ψῆματα), σᾶν δὲν ἦσαν Σφρακιῶν !...

Ὁ ἴδιος ὁ Παῦλης ὁ Μπικουβάρης δίδει ὡς ἐξῆς τὸν ὁρισμὸν τῆς Ἑλλησίου, στὸν ὁποῖο φαίνεται ἡ μεγάλῃ ἰδέαν ποῦ ἔχει γιὰ τὰ Σφρακιά, ἀλλὰ καὶ γιὰ... τὸν ἑαυτὸν τοῦ :

«Ὅλος ὁ κόσμος εἶνε Ἑλλάδα,

Ἑλλάδα εἶνε ἡ Κρήτη,

Κρήτη εἶνε τὰ Σφρακιά,

Σφρακιά εἶνε τ' Ἀσκῶφου,

Ἀσκῶφου εἶνε τ' Ἀμμουδᾶρι,

(Ἀμμουδᾶρι εἶνε μιὰ γειτονία τοῦ χωριοῦ Ἀσκῶφου),

καὶ στ' Ἀμμουδᾶρι ὁ Παῦλης ὁ Μπικουβάρης !...

Σημειωτικῶς, δηλαδή, ἐγωκεντισμὸς !...

Ὅταν ὁ Στρατιωτικὸς Σύνδεσμος τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ Γουδῆ ἐζήτησε τὴν παῖσαν τοῦ ἀρχιπολιτοῦ Καβαδία, ὁ Γαβροῦλης Γαβροῦλης στήν ἐξορία τῶν Σύνδεσμων, ὡς ἀναμνηστικὸν εἰς ἔργα ἄλλοτρια τοῦ ποσορισμοῦ του, τῆς στρατιωτικῆς του δηλαδὴ ἠετανῶσε. Γιὰ τὰ ἄρτια του αὐτὰ ἐπισκέφθηκε τὸν Γαβροῦλην ὁ θάνατος Λιδωρικῆς, ἐξ ἑμῶν τοῦ Σύνδεσμου.

— Δὲν ἔτρεπε, κύριε Γαβροῦλη,

τοῦ εἶπε, νὰ κατηγοροῦσθαι τὸν Σύνδεσμον ὡς ἀναμνηστικὸν εἰς ἔργα ἄλλοτρια τοῦ ποσορισμοῦ του...

— Συγγνώμην, τοῦ ἀπάντησε ὁ Γαβροῦλης. Δὲν ἤξερα ὅτι ὁ κύριος Καβαδίας ἦταν... διάσχιος ἀντιστρατηγῆς !...

Κόκαλο ὁ Λιδωρικῆς.

ΠΡΟΣΟΧΗ !

ΜΟΝΟΝ τὸ «Μπουκέτο» ἀγοράζει εἰς ἀπολύτως ἰκανοποιητικὰς τιμὰς παντὸς εἶδους παλαιὰ βιβλία καὶ βιβλιοθήκας ὀλοκλήρου, φυλλάδια διάφορα, ἀκόμη δὲ καὶ σκόρπια φύλλα παλαιῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν. Ἡμερολόγια, Καζακίμα, μονόφυλλα, φωτογραφίας ἱστορικῶν προσώπων καὶ εἰκόνας διαφόρους. Ἀπευθυνθετὴ ἢ γράψατε : Περιοδικὸν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Ἀθήνας.